

Μπορεί η εξέγερση στη Σρι Λάνκα να ξεπεράσει τις εθνοτικές διαιρέσεις;

Του Yuri Prasad

12 Μαΐου 2022, τεύχος 2805

Οι αυτονομιστές πολιτικοί φοβούνται την ενότητα επειδή υπονομεύει την πεποίθησή τους ότι οι απλοί Ταμίλ μπορούν να ζήσουν ελεύθερα μόνο εάν αποσχισθούν από το κράτος της Σρι Λάνκα.

Ένα κύμα διαδηλώσεων έχει ήδη γκρεμίσει μεγάλο μέρος της κυβέρνησης, όμως πόσο έχει προχωρήσει στο να σπάσει τις εθνοτικές διαιρέσεις που έχουν θανατηφόρες επιπτώσεις στη χώρα; Η εικόνα μέχρι στιγμής είναι ανάμεικτη. Σίγουρα στο επίκεντρο των διαδηλώσεων στο Galle Face Green στην πρωτεύουσα Colombo υπάρχει μια αίσθηση ενότητας.

«Αυτή είναι η πραγματική Σρι Λάνκα» ανέφερε ο Lukshan Wattuhewa στο BBC στις αρχές του μήνα.

«Κοιτάξτε, οι Μουσουλμάνοι είναι εδώ, οι Ινδουιστές είναι εδώ, οι Καθολικοί είναι εδώ. Όλοι έχουμε το ίδιο αίμα.» Ένας Βουδιστής μοναχός που βρίσκεται κοντά στη συζήτηση συμφωνεί, «οι πολίτες βάζουν στην άκρη θρησκευτικές και φυλετικές διαφορές για να συμμετέχουν σε αυτό τον αγώνα. Η Σρι Λάνκα είναι ένα ενωμένο έθνος.»

Και οι δύο άνδρες είναι μέλη της Σινχαλεζικής Βουδιστικής πλειοψηφίας η οποία αποτελεί τα δύο τρίτα του ετερογενούς πληθυσμού της Σρι Λάνκα. Η συμμετοχή των Μουσουλμάνων είναι ιδιαίτερα σημαντική γνωρίζοντας τη στοχοποίηση που έχουν δεχθεί από το κράτος ως «εσωτερικός εχθρός» κάτι που ενθάρρυνε επιθέσεις σε καταστήματα και τζαμιά από τον όχλο.

Σε μια χώρα όπου η συντριπτική πλειοψηφία επηρεάζεται από την οικονομική κρίση, της ελλείψεως και την κρατική διαφθορά, δεν εκπλήσσει ότι οι

πολίτες θα βρουν τρόπους να αντισταθούν ενωμένοι.

Όμως τι μπορούμε να πούμε για τους Ταμίλ που πολεμούν ένα 25-χρονο πόλεμο για ανεξαρτησία ενάντια στο κράτος της Σρι Λάνκα; Σε αυτή τη περίπτωση η πολιτική κατάσταση είναι πιο περίπλοκη.

Οι Ταμίλ δεν είναι μια μονολιθική εθνική ομάδα. Οι ορεσίβιοι Ταμίλ ή οι Ινδοί Ταμίλ όπως αναφέρονται μερικές φορές, είναι απόγονοι εργατών που μετανάστευσαν από νότιες περιοχές της Ινδίας για εργασία με ιδιαίτερα απεχθής όρους, για να δουλέψουν στις φυτείες τσαγιού, καφέ και καουτσούκ στις κεντρικές ορεινές περιοχές.

Για πολύ καιρό στυλοβάτες του συνδικαλιστικού κινήματος βρίσκονται στις διαδηλώσεις- παρά την απόσταση από τα κεντρικά αστικά κέντρα όπου λαμβάνει χώρα το κύριο μέρος της αντίστασης.

Η κυβερνητική απαγόρευση της εισαγωγής λιπασμάτων έπληξε σκληρά την οικονομία των φυτειών, και οι εργαζόμενοι σε αυτές τις περιοχές είναι ήδη μερικοί από τους φτωχότερους στη χώρα. Ωστόσο, οι Ταμίλ της Eelam ή αλλιώς οι Ταμίλ της Σρι Λάνκα, που ζουν κυρίως στη Βόρεια Επαρχία και στα ανατολικά της χώρας, έχουν πολύ μικρότερη συμμετοχή στις διαδηλώσεις.

Αυτό δεν συμβαίνει επειδή το μίσος τους για το καθεστώς του Rajapaksa είναι λιγότερο από ό, τι αλλού στη Σρι Λάνκα – στην πραγματικότητα, ισχύει το αντίθετο. Ο Πρόεδρος Gotabaya Rajapaksa ήταν υπουργός Άμυνας της χώρας το 2009, όταν η κυβέρνηση έβαλε τέλος στον εμφύλιο πόλεμο διαπράττοντας τα πιο άγρια εγκλήματα πολέμου.

Βομβαρδισμοί από αέρος και από πυροβολικό, και στρατιωτικές επιδρομές σκότωσαν χιλιάδες Ταμίλ. Η κυβέρνηση φυλάκισε πολλούς σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και ακόμα και σήμερα οικογένειες των «εξαφανισμένων» αναζητούν την αλήθεια για το τι συνέβη στους συγγενείς τους.

Μια αιτία για την απροθυμία να συμμετάσχουν στο κίνημα διαμαρτυρίας είναι ότι ο στρατιωτικός μηχανισμός παραμένει βαθιά εδραιωμένος στα πρώην προπύργια των αγωνιστών των Tamil Tigers. Και ο συνεχιζόμενος φόβος για το κράτος της Σρι Λάνκα είναι απολύτως δικαιολογημένος.

Ο δεύτερος λόγος είναι πολιτικός. Οι πολιτικοί των Ταμίλ αποθαρρύνουν

ενεργά τους υποστηρικτές τους να ενταχθούν στο κίνημα ακριβώς γιατί κάτι τέτοιο ενθαρρύνει μια αίσθηση σύνδεσης με άλλες εθνοτικές ομάδες και άλλες περιοχές που επίσης αγωνίζονται.

Οι αυτονομιστές πολιτικοί φοβούνται ότι αυτό το συναίσθημα υπονομεύει την πεποίθηση ότι οι απλοί Ταμίλ μπορούν να ζήσουν ελεύθερα μόνο εάν αποσχισθούν από το κράτος της Σρι Λάνκα. Όμως η μη συμμετοχή στις διαδηλώσεις είναι μια καταστροφική λογική που ωφελεί μόνο το καθεστώς.

Ένα κίνημα που θα ένωνε όλα τα τμήματα της κοινωνίας της Σρι Λάνκα δε θα ήταν μόνο σε καλύτερη θέση για να φέρει τέλος στη δυναστεία της οικογένειας Rajapaksa. Είναι ακριβώς ο κατάλληλος χώρος για να τεθούν ζητήματα όπως η εθνοτική καταπίεση και ο Σινχαλέζικος σωβινισμός.

Με αυτό τον τρόπο, θα μπορούσε να αναδημιουργηθεί μια εποχή που υπήρξε πριν τους διχασμούς και την εξουσιαστική πολιτική της αποικιοκρατίας και των μετα-αποικιακών κυβερνήσεων όταν το εργατικό κίνημα ήταν σε μεγάλο βαθμό ενωμένο.

Ένας τέτοιο ενωτικό σχήμα είναι μια αναγκαιότητα στους τωρινούς αγώνες και σε εκείνους που θα έρθουν ακόμα και μετά μια επιτυχημένη απομάκρυνση του τελευταίου εναπομείναντος Rajapaksa από την εξουσία.

Πηγή: **Socialist Worker** – <https://socialistworker.co.uk/past-issues/2805/>